

Главното на уагкетите бяха истински портрети, рисуващи откъм натура и фигура тези на боговете възпроизвеждаше тяхното състояние, колкото биха възможно по-точно. Понеже фараона биха силно на боговете, начинът за да се постигне най-сигурна прилика биха да се моделиратъ лицата или според лицето на фараона. Второстепенният актьор биха също добър изработени, но само, че когато биха много изобразяваха ги въ по-малък формат отъ фараоните и боговете. Периконичността, скит-трикт, биритеричността, гротескът, шаткит, мо-булит, всичките принадлежност биха изработени съ една твърд чувствителна умишленост за елегантността и естественоста. Два-тоса биха биха камбираны по такъв начин, че единъ общъ тонъ владее въ едно и също мѣсто. Имаше въ храмовете отделини, които справедливо можеше да се наречатъ: синя зала, червена зала, златна зала. Така биха въ класическата епоха.

Колкото повече слизахме към връхната на Фригитъ и Тиманитъ, толкова повече сцените се увеличават и достигат до такава височина, щото върху една стена вече се поставяват 4, 5, 6, до 8 регистра или като картини. Освен това всичкото празно пространство между фригитите е изпълнено с хиляди дребни черолици. Боговете и царятъ не сѫ вече портрети на царствувалъ господаръ, но конвенционални (условни) типове безъ сила и безъ живота. Колкото за второстепенните фигури и аксесуари, иматъ единствената грижа да изтъкнатъ колкото е възможно по-нагледно. Замисъла не е причината, че сѫ били вкупъ; една религиозна идея е ръшила и изкорнила този произвѣденъ. Декорацията нѣмаше само за предниятъ удоволствие на очитъ. Където и да ѣ приспособявахъ върху нѣкой мобилъ ли, върху саркофагъ ли, върху нѣкой живца ли, или върху храма, тѣ притѣжаваше мащешеска сила. Слѣдователно всяка картина бѣше единъ видъ миска и въ сѣщото време украшение.